

ת"פ 32294/12/14 - מדינת ישראל נגד ט.מ.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14 ספטמבר 2016

ת"פ 32294-12-14 מדינת ישראל נ' מ'

לפני כב' השופט שמאי בקר

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ט.מ.

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אדרי

ב"כ הנאשם עו"ד רובין-ישי

הנאשם בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הודה - בעת שמיעת הראיות - בעובדות כתב האישום, ולפיהן החזיק סם מסוכן מסוג הירואין, קצת מעל 5 גרם, המחולק ל 11 מנות, שעל כן הורשע בהחזקת סמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית.

התביעה הגבילה עצמה ל 6 חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בעבודות שירות, אולם אספר לקורא כבר כאן, כי הממונה על עבודות השירות, אליו הגיע הנאשם - גירשו מעל פניו, ודי בצדק, יש לומר, נוכח התרשמות הממונה כי הנאשם הוא לא רק אדם חולה, הרחוק מקו הבריאות, אלא שהנאשם לא ממש שיתף פעולה או הביע רצון אז להיכנס למעגל העבודה אצל הממונה.

נוכח האמור לעיל, אין פלא כי התביעה, כמעט שלא נותרה ברירה בידה והיא טענה לעונש, עמדה על הערכים החברתיים שנפגעו, על נגע ופגע הסמים, ועתרה לששה חודשי מאסר בפועל.

עמוד 1

ההגנה טענה אחרת לחלוטין, מן הסתם, וביקשה לאמץ את המלצת שירות המבחן, שחרף העובדה שגם עמו לא שיתף הנאשם פעולה, הציע צו מבחן לצד תעסוקה במרכז שיקום.

אין מחלוקת כי העבירה בה הורשע הנאשם אינה מן הקלות, כאשר הדגש מושם על כך כי הסם שנתפס אצלו הוא סם מסוג הירואין, שהיה מחולק כאמור ל-11 יחידות נפרדות.

העובדה החשובה ביותר, לגבי דידי, בעת גזירת עונשו של הנאשם כאן, נעוצה בחלוף הזמן מעת ביצוע העבירה - 13.4.2010 (כתב האישום המקורי מדבר על 2011, אולם בהמשך תוקן הדבר).

ליתר דיוק, לא רק חלוף הזמן באופן אובייקטיבי או כרונולוגי הוא שמשחק תפקיד ראשי ומרכזי על בימת גזירת עונשו של הנאשם, אלא שלנגד עיני השאלה מה עשה ומה עבר על הנאשם משך כל השנים הרבות מאז.

התביעה הצביעה על כך כי העובדה שהנאשם נותן את הדין על עבירה משנת 2010 לקראת סוף שנת 2016 היא לפתחו של הנאשם, על כל המשתמע מכך. אני מסכים, רק באופן חלקי, עם התביעה. נכון, אמת הדבר, שהנאשם הוא זה שנעלם מעת לעת, ורק נוכח היעלמויותיו ואף רצונו לנהל הוכחות - הגענו עד הלום.

אולם, ראייה זו משקפת אך באופן חלקי ושאינו שלם את הדברים. ודוק, הנאשם נעלם, אכן, מפאת פגעים רפואיים רבים שידע, כאשר די להעיק מבט בחוות דעתו של הממונה (הראשונה, מיום 10.12.15) שם מונה הממונה את מחלותיו של הנאשם: איידס, מחלת הסרטן מסוג לימפומה, צהבת נוירולוגית, כאבים כרוניים וחזקים, אפילפסיה קשה עם התקפים תדיר, ואין פלא שהנאשם אוחז במאה אחוזי נכות מאת הביטוח הלאומי, והוא לא שלח ידו בעבודה משך כבר עשור.

על כל אלה יש להוסיף ולהצביע על השאלה - מה עשה, ומה גם לא עשה, הנאשם, משך שש השנים, ולמעלה מכך, שחלפו מאז ביצוע העבירה?

על פי תסקיר שירות המבחן, ועל פי מסמך שהוגש לי זה עתה (נ/2), הנאשם רתם עצמו, באופן עצמאי, בלא שחרב המשפט הפלילי דוחקת בו לעשות כן, לטיפול בהתמכרות לסמים מסוכנים, התמכרות שמסבירה גם את כתב האישום, הגם שמדובר שם בכמות שעל פי החוק איננה לצריכה עצמית.

משך כארבע שנים טופל הנאשם בנתניה, במרפאת "נס", וכאשר נפתחה מרפאה בחולון, עבר אליה והיא מרפאת "מודעות", שם מבקר הנאשם משך כבר כשנתיים ימים, כאשר מתחילת שנה זו, משך כבר למעלה מתשעה חודשים הוא נותן שתן נקי מכל סם. לציין, כי משנת 2011 ועד שנת 2014 היה הנאשם נוסע מחולון לנתניה, לא ענין של מה בכך כלל ועיקר.

אבל, לא פחות חשוב: מאז שנת 2010 ועד עצם היום הזה, לא נפתחו לנאשם תיקי מב"ד נוספים, זולת תיק אחד ויחיד, משנת 2012 בעניין החזקת נכס החשוד כגנוב, הא ותו לא, מבלי להקל ראש.

בשביל אדם שהיה מכור לסם, ומשך שש שנים הוא נוטל סבוטקס, דומני כי הטיפול הרציף לאורך השנים, באופן עצמאי, מבלי להיפגש עם רשויות החוק עוד (זולת אותה "תקלה" חד פעמית) - הוא הישג, לא פחות.

גם העובדה, היוצאת מן הכלל עבור אנשים שרגילים להטביע יגונם בסם, כי הנאשם איבד את אמו היקרה ואת חברתו ובת זוגו מזה שנים, במהלך השנה האחרונה, וחרף זאת - לא חזר להשתמש בסמי רחוב (לפחות לא מינואר שנה זו, על כך יש אינדקציה מובהקת של שתן נקי) - היא שמביאה אותי לקבוע כי אל נמל המבטחים של סעיף 40 ד' לחוק העונשין, זה המדבר בהחרגה ממתחמי ענישה אל נוכח שיקום אפשרי, אפשר להגיע גם בהעדר גושפנקא רשמית של שירות המבחן.

גם שיקום עצמי לשיקום ייחשב, ולו באורח חריג ובמשורה, מטעמים ברורים, שהרי פשיטא שתמיד עדיפה חותמתו המצוינת של שירות המבחן.

על האפשרות להכיר בשיקום עצמי כשיקום עמד גם חברי הירושלמי, כבוד השופט הרבסט, בענין ת"פ 16312-03-13 בענין **אחמד שקיראת ואח'** (פורסם ביום 9.2.14), תוך שהוא מפנה גם לפסיקה של בית המשפט העליון בנדון (ע"פ 1903/13 בענין **חמודה**).

מקובלת עלי בהחלט גישתו הירושלמית של כבוד השופט הרבסט, ואני בהחלט סבור כי מקום בו אדם שאין מחלוקת שהיה מכור לסמים, עושה מאמצים יוצאי דופן (נסיעות תכופות מחולון לנתניה משך מספר שנים, למשל), לבעוט אותם מחייו, ובסך הכל עולה הדבר בידו, חרף לא רק מחלות קשות ונוראיות שתוקפות אותו, אלא גם טרגדיות ואובדנים משפחתיים - הרי שניתן, בנסיבות אלו, לקבוע כי הנאשם שיקם, או בוודאי שוקד על מלאכת השיקום העצמית, וקיימת אפשרות טובה כי יתמיד ויצליח בה.

הבאתי בחשבון, עוד, בגזר דיני, את הסדר הטיעון אליו הגיעה המדינה עם הנאשם, כאשר המדינה הגבילה עצמה, וטעמיה עמה, לששה חודשי מאסר בפועל שיכול והיו מרוצים בעבודות שירות.

ידענו, כי אין הרי חודש בעבודות שירות - כחודש במאסר בפועל של ממש, ועל פי רוב נוהגים בתי המשפט לתרגם, או להמיר, חודש של מאסר בפועל בחודשיים או שלושה של עבודות שירות.

איני מוצא כל טעם טוב לשלוח את הנאשם, גם נוכח מחלותיו ומצבו הרפואי, גם נוכח מאמצי השיקום שלו והגמילה מסם - שעולים יפה, אל בית האסורים, למשך חודשיים שלושה.

אדרבא, סבורני כי לא אפריז אם אומר, כי בנסיבות אלו שליחתו של הנאשם אל בית הסוהר, עלולה לעמוד בניגוד לאינטרס הציבורי, שכן לא צריך להיות נביא בשביל לדעת כי קיים סיכון ממשי כי הנאשם יתדרדר חזרה אל הסם, לנוכח מאסרו.

אשר על כן, נוכח כל האמור לעיל, כאשר אין מחלוקת כי הנאשם עבר עבירה שפגיעתה בערכים החברתיים אינה פשוטה, אמנם, אולם חלפו מים רבים מאוד בירדן מאז, והנאשם דאז - הוא ממש לא אותו הנאשם החובש היום את ספסל הנאשמים, מכל בחינה שהיא, אם מבחינה רפואית (מצבו בכי רע), ואם מבחינת שיקום עצמי (שם המצב טוב לאין שיעור) - אני סבור כי ניתן להחריג הנאשם וללכת במסלול הוראת ס' 40 ד לחוק העונשין, וכך אני עושה.

פטור בלא כלום אי אפשר, גם לא רצוי, ועל כן אני מורה - תוך קבלה חלקית של המלצת שירות המבחן - על צו מבחן למשך שנה, ולו בעל אופי מעקבי, ובמסגרתו ייבחן הנאשם, ושירות המבחן יוכל לעקוב ולדווח אם הוא ממשיך בדרכו הסוליסטית, אמנם, אך הטובה, במישור התוצאתי, שהוא החשוב, הלוא כן?

הנאשם גם יחתום על התחייבות בסך 2500 ₪, ובה יתחייב שלא לעבור כל עבירת סם שהיא, משך 24 חודשים מהיום; יסרב הנאשם לחתום - ייאסר למשך שבועיים ימים.

אני מזהיר את הנאשם כי אם לא ישתף פעולה עם שירות המבחן, היודע אל נכון כי מדובר בצו מבחן מעקבי (אולם למען הסר ספק שיקול הדעת כיצד ליישמו הוא בידי השירות) - אזי הוא מסתכן בחזרתו אל בית המשפט, ובענישה קונקרטיה, שבנסיבות הענין - ככל הנראה תסתיים מאחורי הסורגים.

המזכירות והסנגורית ישלחו העתק גזר דין זה לשירות המבחן, על מנת להוציא את צו המבחן אל הפועל.

הסמים - יושמדו.

כל הפקדה שהפקיד הנאשם במסגרת תיק זה - תוחזר לו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב בתוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום י"א אלול תשע"ו, 14/09/2016 במעמד הנוכחים.

שמאי בקר , שופט

הוקלדעלידיהגרבווקשיש